Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15. Januar 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg har med Interesse lyttet til de Bemærkninger, mine Brødre have gjort i Eftermiddag, og jeg er glad ved at finde, at den gode, gamle Mormonisme eller Sidste-Dages Helligisme ikke endnu er ganske uddød — at der lever lidt af den i de Helliges, vore Taleres og Tilhøreres Hjærter. Methodisterne pleiede at bede for, at „Hans Aand maatte gaa fra Hjærte til Hjærte, ligesom Olie gaar fra Kar til Kar," og jeg tror, at den Slags Aand har hersket her idag mere eller mindre, enten vi saa har havt nogle Methodister iblandt os eller ikke.

Vi kom hertil for, som det har vist sig, at tilbede den almægtige Gud i Overensstemmelse med hans Befalinger. Størstedelen af denne Forsamling vare gode Borgere før de kom hertil. Nogle ere fra de forskjellige Dele af Europa og fra andre Dele af Jorden, medens en stor Del af dem er fra forskjellige Dele af de Forenede Stater. De vare gode Borgere og adløde det Lands Love, til hvilket de hørte. De have overholdt enhver af de Forenede Staters Love undtagen én, som var gjort i den Hensigt at gjøre dem ulydige mod Gud, og derfor have de, saavidt vedkommer politiske Affærer og de Pligter, som paahvile en Borger af de Forenede Stater, opretholdt deres Fasthed indtil nærværende Tid. Jeg erindrer endnu, at jeg, ved en Ret, som blev holdt her for en tre, fire Aar siden — jeg erindrer ikke bestemt Tiden, men Retten syntes at have megen Lyst til at blande sig i religiøse Sager, hvilket ellers ikke altid var Tilfældet, men jeg tænker, Civilisationen har nødvendiggjort det — blev spurgt: „Tror De paa Adlydelsen af de Forenede Staters Love?" „Ja alle undtagen én" — skjøndt jeg aldrig havde brudt den. „Hvilken Lov er det?" „Loven om Polygami." „Hvorfor undtager De den ene?" „Fordi," svarede jeg, „den er i Uoverensstemmelse med Konstitutionens Aand; fordi den er i Uoverensstemmelse med de Forenede Staters Konstitution og fordi den er

et Brud paa Guds Love for mig." Imidlertid har dog de Forenede Staters Højesteret siden den Tid gjort den til en Lov for Landet, det vil sige, den har bekræftet den; den var ikke bekræftet paa den Tid.

Vi ere her samlede tilsammen idag, som Følge af Guds Ord og Lov og Guds Befalinger til os. „Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer," siger Herren gjennem en af de gamle Profeter. „Og jeg vil antage Eder," siger han gjennem en anden Profet. „En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit eget Hjærte, og de skulle føde Eder med Kundskab og Forstand." Guds Tjenere ere nu, ligesom i fordums Dage, blevne udsendte for at samle Folket, og Herren har, blandt andre Ting, ogsaa givet os denne Lov, Loven om Polygami, og jeg ved det for Gud, og kan bære Vidnesbyrd om det, dersom ikke Andre kan. Jeg ved, at den kom fra Gud, og at Gud er dens Ophavsmand. Der er Hundreder og Tusinder Mennesker som have Kundskab om de samme Ting, men jeg taler om det paa denne Maade for at vidne for Gud, Engle og Mennesker, for denne Nation og alle andre Nationer, at den kom fra Gud. Jeg omtaler dette for at bære mit Vidnesbyrd til Jordens Nationer. Hvad vil Resultatet blive? Kampen er mellem Gud og Folket. Det er vor Pligt at gjøre Guds Villie, og det er Herrens Pligt at frembringe Resultatet paa sin egen Maade. Men én Ting kan jeg i Israels Guds Navn forsikre alle Mennesker om, at hverken denne eller nogen anden Nation kan gjøre det Mindste imod Sandheden, men for Sandheden. Lad dem gjøre hvad de vil, de kan ikke gjøre noget med Hensyn til disse Ting, thi Herren vil sige til dem, som han sagde til det mægtige Ocean: „Hertil skal du komme, og ikke længere; og her skal du standse dine høje Bølger." Saaledes staar Tingene. Profeten siger paa et andet Sted: „Thi et Menneskes Vrede skal gjøre, at man priser dig; det Tiloversblevne fra Vrede skal du ombinde." Gud vil styre det Andet. Han vil stikke en Krog i Næsen paa Menneskene og Nationerne, og føre dem akkurat som han selv behager. De ere alle, ligesom vi, i hans Haand.

Behøve vi at undres over, at Menneskene ere fjendtligtsindede mod Jesu Kristi Evangelium? Nej. Ejheller behøve vi at forundres over, at Menneskene, som Skrifterne sige, „fare frem til det Værre; de forføre og forføres." Vi have prædiket det. — Jeg har prædiket det i henved fyrretyve Aar til denne og andre Nationer. Behøve vi at forundre os over, at de skulde trampe de Forenede Staters Konstitution under Fødder? Nej; Joseph Smith sagde os, at de vilde gjøre det. Mange omkring mig her vidste for længe siden, at de vilde gjøre disse Ting, og de vidste ydermere, at det sidste Folk, som skulde findes at værne om denne hellige Konstitution og frelse den fra ugudelige Menneskers Ran, vilde blive Israels Ældster. Naar vi derfor se disse Ting at gaa i Opfyldelse, behøve vi ingenlunde at forundres. Nogle af vore Folk som gjerne baade ville tjene Gud og Djævelen, og som ikke vide, i hvis Hænder de falde, blive lidt forskrækkede, naar de se disse Ting foregaa omkring dem; men Folk, som forstaa dem selv og som ere i Besiddelse af den Hellige Aand og den levende Guds Aand, forundre dem ingenlunde. Bleve vi forundrede, da den sidste frygtelige Krig rasede her i de Forenede Stater? Nej. Gode Sidste-

Dages Hellige bleve ikke, thi de vare blevne underrettede derom forud. Joseph Smith havde fortalt dem hvor den skulde begynde; at der skulde blive et frygteligt Blodbad, og at det skulde tage sin Begyndelse i Syd Caroline. Men jeg siger Eder idag, at Enden er ikke endnu. I ville se langt rædselsfuldere Ting end disse, thi Gud vil lade sin Haand falde paa denne Nation, og den vil føle den langt frygteligere end nogensinde før; der vil flyde mere Blod, komme mere Fordærvelse og Ødelæggelse end den nogensinde før har set. Skriv det ned! I ville se det ske; det har allerede begyndt. Ville vi glæde os ved dette? Nej; mig bedrøver det. Jeg vidste meget vel selv, naar denne sidste Krig skulde begynde, og kunde have grædt og græd ogsaa over denne Nation; men der vil endnu lyde et Krigs, Jammers og Elendigheds Skrig, da Broder vil gaa mod sin Broder, Fader mod Søn, Søn mod Fader; de forfærdeligste Ødelæggelser og Elendigheds Scener ville saaledes rase over vort Land, at det vil være en Rædsel alene at høre Beretningerne derom. Ville I hjælpe til at frembringe dette? Nej, I ville ikke; I vilde standse det, om I kunde. I vilde gyde Olie, Vin og Balsam i Saaret, og forsøge paa at lede Menneskene paa den rette Vej, men de ville ikke. Vore Ældster ville gjøre det samme, og vi udsende dem og bestræbe os for at finde de bedste Mænd der findes, Mænd af Tro, Mænd af Ære, Mænd af Retskaffenhed, til at gaa ud og forkynde Evangeliet til denne og andre Nationer. Og hvorledes modtage de dem? For ikke længe siden dræbte de én og mishandlede andre. Vi kan ikke gjøre Noget ved det. De ere i Mørke; de ere dem ikke den Stilling bevidste de indtage; de vide ikke hvilken Aand de ere i Besiddelse af. Men det er vor Pligt at have vort Hjærte opfyldt af Medlidenhed for dem, og frembære Livets Budskab for dem. Naar vore Ældster gaa blandt dette Folk, gaa de med Livet i Hænderne, fortrøstende dem paa den levende Gud. Ikkedesmindre behøve vi ingenlunde at frygte; vi behøve ingenlunde at gjøre os Bekymringer for disse Ting. „Frygt ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede." Ja jeg siger, frygt ham; og til samme Tid, som vi idag ere bestemte paa at ville anerkjende enhver af Menneskenes Ordinancer, som er retfærdig, upartisk og ret, iagttage enhver Lov og ikke gjøre Indgreb i noget Menneskes Rettigheder, ere vi ingenlunde uvidende om, at det er uretfærdigt for Legislaturen og Domstolene, at vedtage og ikraftsætte Love, som ere beregnede paa at fange og ødelægge os; ejheller ere vi uvidende om, at en højmodig og retfærdig Regjering vil beskytte alle dens Undersaatter; men vi føle ogsaa, at Herren er vor Gud, at Herren er vor Dommer, at Herren er vor Lovgiver, at Herren er vor Konge, og at han skal herske over os; og Alle som føle saaledes sige Amen. (Den store Forsamling svarede Amen.)

Det er en historisk Kjendsgjerning, skreven med flammende Skrift, at hverken Nationer, Folk, Kejsere, Konger eller Præsidenter eller hele Jordens forenede Magt, er istand til at kontrollere et Menneskes Samvittighed eller forandre hans Anskuelser eller Tro. Noah blev fast i sin Tro, skjøndt hele Verden var imod ham. Abraham kunde ikke under de mest ubehagelige og trykkende Omstændigheder blive bevæget til at vige fra sin Tro. Moses stod, efter Guds Befaling, alene mod den ægyptiske Konges og Nations Magt. Daniel bøjede uden

Frygt sine Knæ for Israels Gud, uden at agte paa det strænge kongelige Forbud, som var blevet udstedt mod ham ved hele det babyloniske Riges forenede Magt og Rænker. Skjøndt Job blev haardt prøvet, opretholdt han dog sin Fasthed, og sagde blot: „Skjøndt han slaar mig vil jeg dog sætte min Tillid til ham.“ og videre siger han: „Thi jeg, jeg ved, at min Frelser lever, og at han i de sidste Dage skal staae paa Jorden. Og naar Orme have afsledet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød.“ De tre Hebræer kunde ikke blive bevægede til at bøje sig for det Billede, Kongen af Babylon havde ladet oprejse, men hellere end at fornægte deres Tro, valgte de at blive kastede i den gloende Ovn, i hvilken de gik uskadte ledsagede af Guds Søn. Jesus kom her for at gjøre sin Faders Villie, og skjøndt han svedte Bloddraaber og bad sin Fader om at tage denne Kalk fra ham, om det var ham muligt, sagde han dog: „Ske ikke min, men din Villie;“ og da han led Dødens Kvaler paa Korset, udbrød han: „Min Gud! min Gud! Hvi haver Du forladt mig!“ Skjøndt han kunde have befalet tolv Legioner Engle at tjene ham, sagde han dog, for at være lydig til sin Faders Befaling: „Det er fuldbragt,“ og opgav Aanden.

Denne Nation vil komme til Kundskab om, at den ikke med saadanne uærlige Midler, som den babyloniske Nation brugte mod Daniel og Andre, vil være istand til at hæmme eller overvinde de Sidste-Dages Helliges Tro og Religion, og at ingen Kongres eller Domstol vil være istand til at faa et Menneskes udødelige Tro bortryddet fra hans Hjærte, eller ved Lov borttage en ren og samvittighedsfuld Overbevisning. Pinebænken, Galgen, Baalet og Døden i alle dens rædselsfuldeste Skikkelser har aldrig været istand til at udføre dette, og vil aldrig blive. Og Amerika, det Land, som praler af Frihed og Lighed, vil blive ligesaa afmægtig under Frihedens Maske, som det har været i tidligere Tider under Despotismens Navn. For at skjule deres skammelige Brud paa de Forenede Staters Konstitution, som sikrer religiøs Frihed til Alle — i den Hensigt at undgaa Ansvaret for en Religionsforfølgelse, som naturligt vil falde tilbage paa den selv — vil Kongressen forsøge at fordreje en af Guds Institutioner, ved at kalde den Polygami og Bigami, og ikke Religion, og uagtet de Forenede Staters Høiesteret stadfæster og bifalder deres Handlinger, er der dog mere end ét Hundrede Tusinde Mennesker, som bedre end de vide, hvem der vil erklære, at Polygami er endel af deres Religion og en Befaling og Aabenbaring fra Gud.

Saaledes ere vore Følelser, og vi ville anerkjende Guds Haand i alle Ting. Og da, paa den anden Side, ønske vi at behandle Alle med Agtelse. Have vi nogen Splid med nogen Nation? Nej, de søge at yppe Kiv med os; giv dem ikke Lejlighed dertil. Det er sandt, at de gjøre Alt hvad de kan for at drille og opirre os — det vil sige nogle faa slette Mænd gjøre det, thi det er ikke hele Nationens Følelser, men indskrænker sig til en Mængde religiøse Fanatikere og fordærvede Politikere, hvoraf nogle holde Stillinger under Regjeringen. Hvorfor søge de at opægge til Strid? Fordi de ønske at faa visse Embedsmænd valgte. En stor Del af dette Mundsvejr og Kvalm, som bliver gjort, er kun en politisk List for at fremme deres Partis Interesser. Og hvorfor? Brødrene have jo sagt Eder det. Mormonismen er ikke yndet iblandt Folket, og dersom de blot kunne gjøre Noget, som er i Modstrid hermed, vil det tilfredsstille den hylende

Præstehob overalt i Landet, og en stor Del af deres Flok. Pilatus og Herodes kunde, som en af vore Brødre bemærkede, blive Venner dengang Kristus blev korsfæstet. Naar det gjælder om Kamp mod Mormonismen, ere alle Mennesker, eller i det mindste en stor Del af dem forenede. Deres Ønske er, at staa frem for Folket og fortælle dem, at de har udrydbet Slaveri og nu ere ifærd med Mormonismen, og ville I religiøse Fanatikere ikke forene Eder med os? Nej om Forladelse, jeg mener I dydige, hellige og gudfrygtige Mennesker, som ere saa ydmyge og have saamegen af den elskede Jesu Aand boende hos Eder — ville I ikke hjælpe os at gjøre disse Ting; ville I ikke stemme for os, fordi vi ville bekrige dem? Gud velsigne Eder, de ville ikke tage i Betænkning at piske os fra Jordens Overflade, naar de derved kunde opnaa at blive valgte. Saaledes ere deres Følelser. De agte ikke Menneske-Rettigheder, Friheder eller Liv for Noget, naar de kun kunne faa deres Ønsker opfyldte. De vilde ødelægge og tilintetgjøre dette Folk for at gjennemføre deres egne Planer. Det er sandt, at det andet Parti vilde ikke finde sig tilfreds herunder, men i politisk Henseende vilde de ikke bryde sig noget herom. Imidlertid er det for os at gjøre det Bedste vi kunne. Vi have slaaet vor Lid til den levende Gud. Vi kunde spørge: Ville de høste nogen Fordel af at tage noget Skridt mod de Sidste-Dages Hellige? Nej! Tusinde Gange nei! Jeg siger Eder, at Guds Haand vil falde tungt paa dem for det, og ethvert Folk, være sig denne eller andre Nationer, som løfter Haand mod Zion, skal blive ødelagt; og dem, som ønsker at forsøge det, lad dem forsøge det, det er mellem dem og deres Gud. Det er vor Pligt at gjøre Ret og holde hans Befalinger; vi ville gjøre Ret, enten saa andre Folk ville det eller ikke. Agt Enhver i sine Rettigheder, Stilling og Privilegier, politiske eller borgerlige, og beskyt dem i disse; men deltag ikke i deres onde Gjerninger, Forbrydelser eller Uretfærdigheder, som I have hørt omtale her idag. Vi ønske ikke, at de skulle indføre deres Drikkehuse, deres Drukkenskab, deres Spillehuse, deres Udsvævelser og Vellystigheder hos os. Vi ønske ikke disse Civilisations-Lærere. Vi ønske ikke, at de skulle paatvinge os deres monogamiske Institution som kaldes „Samfunds-Ondet". Vi ville have Oie med dem; vi ville gjøre os selv til Politi, og trække dem ud af deres Skjændsels-Huler og blotte dem for Verden. Vi ville ikke have deres Slethed, med deres Fosterfordrivelser og Barnemord paatvunget os. Og I, Søstre, tillad ikke Eder selv at blive besmittede ved at røre ved deres besudlede Klæder. Holder Eder fra dem. Lad dem vade i deres Ugudelighed, og lad os værne om Retten, og hellige os selv for Gud og Kristus, for Ære, Sandhed, Dyd, Kyskhed og for Opbyggelsen af Guds Rige. Amen.

Den mest behagelige af alle Ægtefæller er en simpel, aaben Mand, uden store Fordringer til Livet og Samfundet, en der elsker Livet og forstaar at gjøre Brug deraf, høflig til enhver Tid, og fremfor Alt af et ædelt Sindelag og karakterfast som Klippen. For en Saadan kan Du gjærne bytte det største Geni, det mest glimrende Vid og den dybeste Tænker.

Evangeliet for de Levende og Døde.

Enhver ædel Mand og Kvinde af enhver Troesbekjendelse, som giver sig ud for at være en Kristen, maa frit tilstaa, at den Stilling, de Sidste-Dages Hellige indtage overfor hvad der kaldes Kristi Læres første Principer, er ubadlelig. De maa erkjende, at Tro paa Gud, vor evige Fader, paa hans Søn Jesus Kristus og Guddommeligheden af hans Mission, samt paa den Hellig-Aand, er uimodsigeligt bibelsk. De maa ogsaa tilstaa, at Omvendelse fra Synder som en Betingelse for deres Forladelse, er befalet i Bibelen. Heller ikke kunne de, ifølge Skriften, undlade at tilstaa, at Daaben er til Syndernes Forladelse. — „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse." — Ejheller kan de benægte, at den rette Maade er Neddyppelse. I sit Brev til Romerne sammenligner Paulus Daaben, udført paa den rette Maade, med Kristi Begravelse og Opstandelse — en smuk Sammenligning — Neddyppelse i det flydende Element. Ingen anden Døbemaade end denne kan have den fjerneste Lighed med Begravelse og Opstandelse. Ejheller benægter den fordomsfri Sandhedssøger, at den sande Kristendoms Daab, saaledes som den blev lært og administreret af Johannes den Døber, Kristus og hans Disciple, ikke var bestemt for spæde Børn, men kun for Saadanne, som havde naaet Skjælsaar og Alder. Dette maa være indlysende, thi førend Folket blev døbt til deres Synders Forladelse, var det nødvendigt, at de skulde tro og omvende sig, — et Foretagende, som er umuligt for et lille Barn. Frelseren siger, at disse tilhøre Himmeriges Rige, og have altsaa ingen Synder at faa forladte, thi intet Urent kan indgaa i Himmeriges Rige. Synd er Urent.

Det er en let Sag for de Hellige at bevise, at den Ordinance, som administreres i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, nemlig Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, er aldeles en Bibel-Ordinance. Læs for Exempel det ottende Kapitel af Apostlernes Gjerninger og talrige andre Skriftsteder. „Da lagde de Hænderne paa dem og de modtoge den Hellig-Aand."

At det er nødvendigt for Mennesket at have Myndighed for i Kristi Sted at kunne arbejde i Evangeliets Tjeneste, er ogsaa af den Fordomsfri blevet tilstaaet. At der blandt de livløse Sekter er Mangel paa en saadan Myndighed, er øjensynlig. Paulus giver os en fast Regel desangaaende: „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Aaron blev kaldet af Gud ved Aabenbaring gjennem Profeten Moses. Naar altsaa vore Dages Sekter fornægte Aabenbaring og dens Nødvendighed, hvorledes kunne de da være i Besiddelse af en Myndighed, som kun kan gives paa denne ene Maade? Det er umuligt.

Oprigtige Mennesker, som bekjende sig at tro paa Bibelen, kunne ikke og ville ejheller benægte, at en sand Kristi Kirke nødvendigvis maa nyde Aandens Frugter. Disse ere de Gaver, som Paulus omtaler i det 12te Kapitel af sit første Brev til de Korinthier. Hvorledes kan man forkaste Troen paa saadanne Ting, naar de fandtes i den oprindelige Kirke, hvilken var den sande og ægte Kristi Kirke, oprettet af ham selv? Der-

som den sande Kirke nu findes, vil dens Kjendetegn og Velsignelser være de samme.

Det vil ogsaa sikkerlig blive tilstaaet, at Kirken ikke alene vil være den samme i Lære, Ordinancer, Aand, Gaver og Myndighed, men ogsaa i Organisation og Embedsmænd. Den vil altsaa, ligesom i fordums Dage, have Apostler, Profeter og andre inspirerede Mænd, som vare givne Kirken for at opbygge og belære Medlemmerne, indtil de „Alle naa til Enhed i Troen". Vi have Ret til at spørge, hvorledes en Kirke kan være Kristi Kirke, naar den er blottet for dens mest fremragende Lærdomme, Ordinancer, Aand, Gaver, Embedsmænd og Organisation.

Det Svælg, som adskiller den sande Kristi Kirke — saaledes som beskrevet i Bibelen — og vore Dages forkastelige, aabenbaringsløse, aandeløse og splidagtige Kirker, er saa stort, at det er meget vanskeligt at opdage selv den fjærneste Lighed mellem dem. Disse Ting ere meget tydelige og klare og maa være indlysende for enhver ærlig og oprigtig Sandhedselsker; og da det kun er paa Saadanne, det aabenbarede Evangeliums herlige Lys og Sandhed vil have nogen Virkning, er det til disse, vi i nærværende Artikel henvende os.

Hvor tydelig er ikke den vide Forskjel mellem den oprindelige Kirke, den sande Kirke og „Kristendommens" Sekter i enhver Skikkelse. Hvor ofte have vi ikke hørt Folks forbausede Udbrud, naar denne letbemærkelige Forskjel først var bleven gjort indlysende for dem, ved Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Ældster. De have forundret dem over, at saadanne simple, men kraftige Kjendsgjerninger ikke ere faldne dem ind for. Deres Forundring har tiltaget, naar deres Opmærksomhed har været henvendt paa de inspirerede Apostlers og Profeters Forudsigelser, angaaende Frafaldet fra de fordums Helliges Tro. I sit andet Brev til de Thessaloniker i det andet Kapitel, erklærede Paulus med Bestemthed, at „Først maa jo Frafaldet komme," før Kristi andet Komme. Men det er ikke vor Agt at ville vidtløftigere behandle denne Gjenstand, da vore Læsere kunne undersøge Skristerne desangaaende.

Den religiøse Sandhedssøger betragter de herlige Løfter om Gjenindsættelsen af den gamle Orden i Kristi Kirke, som en Solstraale, der gjennemtrænger det tykke Mørke, som omgiver ham. Jesus Kristus underrettede sine Desciple om Tegnene paa sit andet Komme, og forudsagde, at et af Tegnene paa Nærmelsen af denne store Begivenhed, skulde være dette, at „Rigets Evangelium" skulde prædikes som et Vidnesbyrd. Johannes den Aabenbarer saa, medens han betragtede Tidens Gang, ikke alene Gjengivelsen af Evangeliet, men ogsaa Maaden, hvorpaa dette skulde ske (ved en hellig Engel). Engelen, som viste ham disse Ting, var ikke et indbildt Væsen, saaledes som en Malers Fantasi fremstiller den. Den var en af Profeterne, som havde udholdt sin Prøvestand og nu var indgaaet til Guds Nærværelse, efter hvis Befaling han besøgte Aabenbareren. Men lad Læseren undersøge Skristerne desangaaende, thi vi tale overensstemmende med „Lov og Vidnesbyrd."

De ovenfor berørte Sandheder ere ofte og tydeligt blevne fremsatte i de Skrifter, som vedrøre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lære, og ere stedse blevne fremlagte for Folket i Simpelhed og Tydelighed, af de Ældster, som prædike Guds Ord. Det er derfor ikke vor Agt at ville yderligere behandle disse. Vor Stilling er grundet paa en sund, bibelsk Grundvold, og vi

ville derfor skride til at besvare nogle Indvendinger, som ere gjorde af Nogle af dem, som søge at tilintetgjøre de Sidste-Dages Helliges Paastand om at være i Besiddelse af det sande Evangelium.

Fra hvad vi allerede have vist, kan det ikke med Agtelse for Sandheden, benægtes, at Skriften trofast betegner de Lærdomme, Principer, Ordinancer, Kræfter, Gaver, Organisation og Myndighed, der fandtes i den Kirke, som blev oprettet af Kristus og hans Apostler.

Enhver Bibeltroende maa tilstaa, at denne Kirke var den sande, da den var oprettet under den guddommelige Mesters Overopsyn og Ledelse.

En Kjendsgjerning, som maa stirre alle Mennesker op i Øjnene, er, at mellem den sande og gamle Kirke og den saakaldte Kristendoms Sekter og Partier, som nu existere, findes der en aldeles Ulighed i omtrent enhver Henseende. Den eneste fornuftige Slutning der kan drages af alt dette er, at dersom den omtalte Kirke var sand og havde guddommeligt Udspring og Bifald, maa alle andre Kirker, som afvige fra den, være falske. Hvor ubehagelig end Betragtningen af Tingenes Tilstand fra et saadant Standpunkt maa være for En, som mener sig at være en Kristen, bør han dog optage det med Velvillie og Sindsro, at kan berede sig for Aabenbaringer som endnu skulle komme. Gud er uforanderlig og sanddru i alle sine Veje, og hvad han, enten ved sin egen Røst eller gjennem hans inspirerede Tjenere siger at ville gjøre, det vil fuldbyrdes. Sande Bibeltroende ere nødsagede til at anerkjende den Kjendsgjerning, som Bibelen beretter om, at Herren, som Følge af et stort Frafald, besluttede at aabenbare Evangeliets sande Orden fra Himmelen. Dersom dette er grundfæstet i deres Hjærter, er maaske Hovedforskjellen mellem dem og os den, at medens de næppe ville antage Tilstedeværelsen af et saa herligt profetisk Løfte, gaa vi et Skridt længere og sige, at det allerede er blevet opfyldt. Det Budskab, som vi forkynde er, at Gud har oprejst Profeten Joseph Smith, til hvem og Andre han har sendt Engle, som have paalagt dem det hellige Præstedømme, hvilket gjorde dem istand til at forrette i Evangeliets Ordinancer. Vi erklære, at Gud i denne Tid har ved Aabenbaring oprettet den sande Kristi Kirke, for at berede Vejen for hans andet Komme, hvilket er nær for Haanden.

En Beskyldning, som ogsaa er fremført mod de Sidste-Dages Hellige, er, at de ere indskrænkede i deres Begreber. De beskyldes for at nære Anskuelser, som ere modsatte Andres. Disse Anklager ere opstaaede af dette Folks Paastand at være det eneste Folk, der ere i Besiddelse af den sande Frelsningsplan. Dersom vore Læsere roligt ville overveie Sagen, ville de beredvilligt tilstaa, at ligesom de Sidste-Dages Hellige i alle andre Henseender ligne den gamle Kirkes Hellige, gjøre de det ogsaa i dette. Herrens Disciple paastode deres at være sandt og som en naturlig Følge alle Andres at være fejlagtigt, fordi at alle andre Systemer, som afvige fra et eneste rigtigt, nødvendigvis maa være fejlagtigt. De gamle Hellige vare rigtige i deres Paastand, thi eftersom de bragde Lyset til Verden, havde de daværende Sekter ikke længere nogen Undskyldning for at vandre i Mørke. Dersom de Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af de samme frelsende Principer, er deres Stilling overfor disse Dages Sekter den samme. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Januar.

Offentlig Irettesættelse.

Forbryderes Afstraffelse er nødvendig for Samfundets Sikkerhed; men det egentlige Øjemed med dette, er at lede Forbryderen paa en bedre Vej. At bevirke dette, er bedre for Samfundet saavel som for det vedkommende Individ, end Landsforvisning eller Fængsel paa Livstid. Dette er i Overensstemmelse med vor Kirkes Lærdomme og den Almægtiges aabenbarede Villie. Dette skulde forstaaes af Alle, som holde Magt og Myndighed og ere beskjæftigede i den kirkelige Ret. Det er mere velbehageligt for Gud at frelse, end at fordærve, at bringe Omvendelse, end at forstøde, at gjenvinde, end at udelukke.

Afstraffelse, retslig udført, er velgjørende og ofte nødvendig, men gammelt Had eller personlige Modfølelser burde aldrig udøve nogen Indflydelse herpaa. At gjøre personlige Hentydninger, er urigtigt, og beregnet paa at gjøre mere Skade end Gavn; og det er til dette Punkt, vi ønske at drage Opmærksomheden. Vi anse det som upassende at gjøre Personer, om end nok saa strafskyldige, til Gjenstand for offentlig Dadel. Selve Brøden er hvad der mere bør paatales end Personen, og istedet for Tugt for ubeviste Synder, skulde Næstens Oprejsning være Maalet for vore Bestræbelser.

Det ringeste Medlem i Kirken har Rettigheder, hvilke alle Andre, formedelst deres Broderskabspagt, ere pligtige til at respektere. At udsætte en Person for offentlig Irettesættelse uden Lejlighed til Forsvar, er uretfærdigt saa vel som ubarmhjærtigt og uvist. Ethvert anklaget Medlem har Ret til at fordre sin Sag retsligt og upartisk undersøgt, og indtil han er bevist skyldig for en lovligt nedsat Domstol, maa han ikke anses som skyldig, med Mindre han selv bekjender. Naar En overtræder, tilkommer det Kirken at drage ham til Ansvar, for saa vidt som Kirken har Magt til at gjøre det; og den højeste Udøvelse af dens Magt, er Udelukkelse.

Der staar skrevet: „Den, som synder offentlig, skal straffes offentlig." Men det maa først bevises, at Synden er bleven begaaet, hvilket ikke kan ske uden grundig Undersøgelse. Med Mindre den Anklagede selv bekjender, maa der først gives ham Lejlighed til at imødegaa de mod ham rettede Beskyldninger, inden han kan erklæres skyldig. En Sag, som er kommen for Offentligheden, fordrer offentlig Paatale; men Barmhjertighed, med sin frelsende og oplivende Indflydelse, kan ofte bevirke Vedkommendes Oprejsning og Velfærd.

Saadanne Sager bør altid behandles med Varsomhed og Visdom, men utilbørlig Sympathi bør ejheller lægges for Dagen eller Pligten tilsidesættes ved overdreven Medlidenhed. Men offentlig Irettesættelse er ikke saa ofte beregnet paa at bøje en Synders Hjærte, og dersom den tilmed gives i en vred Tone, er den, i Særdeleshed dersom den er ufortjent, mere egnet til at fremkalde Forbitrelse, Uenighed og Ondt, end at frembringe Retsind og grundfæste Fred.

Salige ere de Fredsommelige, og skjøn og hellig er Barmhjærtigheden. Visdom er kosteligere end Perler, og Godhjærtethed kan frelse og forbedre, medens Vrede driver de Egensindige til Dødens Dom.

Ankomst og Beskikkelse.

Den 7. d. M. ankom den sidste af de Brødre, som ved Konferencen i Salt Lake City bleve kaldte til at gaa paa Mission, nemlig Ældste P. A. Nielsen fra Draperwille, efter en behagelig Rejse.

Ældste P. A. Nielsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste H. Funk løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes ligeledes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, under Konference-Præsidentens Ledelse.

Ældste C. J. Öberg løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Fred. Lundberg løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Sverig.

Upsala den 2. Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder. Det kunde maaske være af Interesse for Stjernens Venner at erfare, hvorledes vi blive behandlede af vore kristne Venner her: Den 10. April f. A. blev en Broder Johansson fængslet og dømt til ti Dages Fængsel paa Vand og Brød, fordi han havde prædiket Evangeliet. Ingen Skaansomhed blev vist ham, endskjøndt han var en svag Krøbling, som gaar paa Krykker.

Den 20. f. M. blev en anden Broder indsat i samme Fængsel for en lignende „Forbrydelse". Det var Broder Erik Pettersson fra Tierp. At han havde Hustru og Børn, der lede Nød som Følge af hans Indespærring, tog man intet Hensyn til, og den eneste Trøst, som de havde, var, at han ikke led for en virkelig Forbrydelse, men fordi han var den Allerhøjestes Tjener.

Da jeg blev underrettet om Familiens Fattigdom, gjorde jeg de Hellige opmærksomme herpaa, og der blev snart indsamlet et halvt hundrede Kroner til deres Hjælp.

Jeg traf sammen med ovennævnte Brødre idag, og fandt dem fulde af Tro og Liv og fast bestemte paa at ville gaa frem paa Livets snevre Sti. Igaar havde vi Grensmøde her, og vor Sal var ved denne Lejlighed fyldt med opmærksomme Tilhørere af baade Hellige og Fremmede. Siden vort sidste Grensmøde for et Aar siden ere 62 blevne døbte, og Udsigterne for Fremtiden ere, saavidt jeg ved, bedre end de nogensinde før have været i Upsala.

„Nordstjernens" Abonnentantal er i det sidste halve Aar steget fra 48 til 70. „Udholdenhed og Flid", kan udføre store Ting.

Med en venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene, tegner jeg mig som

Deres Broder i Pagten,
L. M. Olson.

I et Brev, dateret Aalborg den 27. December 1879, underretter Præsident Rasmussen os om, at Brødrene i hans Konference arbejde med Liv og Nidkjærhed, og at Udsigterne for Evangeliets Fremme ere meget gode. En af de yngre Missionærer, Broder J. P. Sørensen, havde fornylig været arresteret i fem Dage for Salg af Skrifter.

De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab.

En Tale, holdt af Præsident Wm. Budge ved Konferencen i London, den 9de November 1879.

Mine Brødre, Søstre og Venner.

Jeg betragter dette Privilegium, jeg har at tale til Eder, som en Velsignelse, given af Gud, hvis Tjener jeg bekjender at være. Som en Repræsentant for Jesu Kristi Kirke er det blevet mig tilladt at fremlægge nogle af dens Lærdomme for vore Venner og Hellige, som ere her tilstede iaften.

Det har været foreslaaet, at jeg iaften skulde benytte som Text: De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab. Jeg behøver næppe at gjøre Undskyldninger for at tale om denne Gjenstand, da der i den senere Tid har været hendraget endel Opmærksomhed herpaa, som Følge af det Skridt, de Forenede Staters Regjering har foretaget mod de Sidste-Dages Hellige paa Grund af deres ejendommelige Anskuelser og Sæder. Dette Skridt har givet Anledning til en Mængde Forespørgsler, hvilke jeg til en vis Grad ønsker at besvare.

Det hænder ofte, at naar vore Ældster have prædiket Principer, som maaske ere mindre mishagelige for vore Venner end vore Anskuelser om Ægteskab, at Tilhørerne ere misfornøjede med, at de ikke have omtalt denne Gjenstand. Der er ogsaa en anden Grund for min Stilling her iaften, mere vægtig end de andre, nemlig, at vore Anskuelser om Ægteskabet udgjøre en Del af det Religions-System, som vi have antaget; en Del af en fuldkommen Orden, aabenbaret fra Himmelen til Jordens Gjen-Befolkning. Jeg ønsker derfor deres Bistand, hvis de ønsker at erholde nogen Kundskab med Hensyn til denne højst vigtige Gjenstand. Enten saa Nogen i denne Forsamling vil antage de Lærdomme, vi lære eller ikke, er det visseligt en Sag, som meget interesserer Folket, og det tilkommer enhver Mand og Kvinde at annamme Sandheden, enten den bliver forkyndt af de Sidste-Dages Hellige eller Andre, og enten de finder Behag i den eller ikke, naar den bliver forstaaet.

Ægteskab er en Gjenstand, som har interesseret Menneskene ligefra Begyndelsen af. Det er ikke en Ting, som er indskrænket til én Nation eller Tidsalder, men alle Mennesker, i alle Tidsaldre, have mere eller mindre praktiseret det. I den Tidsalder, i hvilken vi leve, existerer der en Mængde delte Meninger om denne Gjenstand. Ikke alene er der delte Meninger mellem de saakaldte civiliserede

Nationer og de halvcivilicerede (Hedninge-Verdenen), men ogsaa blandt de oplyste Kristne indbyrdes er der en stor Forskjel i Anskuelser og en Mængde Tvivl. Det gjør mig ondt at skulle sige, at det er umuligt at udpege Noget fra Skrifterne, som vilde interessere os meget eller berige os meget i vor Opfattelse af denne Gjenstand, da der i Bibelen (det gamle eller ny Testamente) aldeles ingen Underretning findes om noget særligt Punkt, der staar i Forbindelse med Ægteskabs-Ordinancen. Men der er megen Underretning i det gamle og ny Testamente angaaende Ægteskab. Skjøndt der er visse Regler og Ceremonier at iagttage for nærværende Tid, kunne vi ikke med nogen Sikkerhed, saavidt Bibelen angaar, sige, at vi iagttage dem akkurat som Gud ønsker det, begrundet paa, at vi ikke, saavidt denne Bog vedkommer, ere i Besiddelse af Underretning om denne Gjenstand. F. Ex. vi iagttage visse Former for at gjøre en Overenskomst, hvilken vi højtideligt indgaa, retsgyldig, men Bibelen underretter os ikke om, hvorledes denne Ceremoni skal foretages. Nutidens Kristne paatage sig visse Forpligtelser, men de kunne ikke fra Guds Ord paavise, om disse ere antagelige for ham eller ikke. Ægteskabs-Formen saavel som Ægteskabs-Ceremonien er ganske en Smagsag. Naar de undertiden læse om de halvciviliserede Nationer, forundre de dem, og de ynkes over dem, der saaledes vandre i Mørke. Men efter Alt, ere de dog ikke beredte til at kunne oplyse dem om Sagen. Dersom de vilde spørge dem: „Hvorfor højtideligholde I Ægteskabet paa en saa forunderlig Maade?" vilde de uden Tvivl svare: „Det er vor Maade, og den bliver vi ved med." Maaske det er endel af deres Tro, og som saadant nedarvet til dem fra deres Fædre; de iagttage det derfor med meget religiøse Følelser, idet de tro derved at være retfærdiggjorte. Maaske de kunde give Bibel-Troende det Spørgsmaal, hvorfor de udføre Vielses-Ceremonien paa en vis Maade og bruge visse Ord derved. Disse vilde da simpelt svare: „Det er nu vor Maade," saa at der er mindre Forskjel end maaske Mange hidtil have troet. Dersom saakaldte Kristne kunde tage denne Bog og sige, at de udførte Ægteskabs-Ordinancen paa en vis Maade, fordi at Gud, hvem de tilbede og som taler til dem gjennem hans Profeter, har gjort dem bekjendt med denne Form, da vilde Alt være klart; eller dersom de kunde tage denne Bog og sige: „Gud fortæller os angaaende Ægteskab; han underretter os om, hvilke Forpligtelser vi paalægge os, og hvilken Ansvarlighed der paahviler disse, der administrere i denne Ordinance," da vilde Alt være ret. Men saaledes kunne de ikke sige. De sige simpelt: „Vi anerkjende Hedningernes Ret til at vedblive at benytte en vis Ægteskabs-Form, fordi vi respektere deres religiøse Følelser og Ceremonier, og selv vedblive vi at udføre Ægteskabet paa en vis Maade og ved Brugen af visse Ord, og have paalagt os selv visse Forpligtelser, fordi det var saaledes Brug hos vore Fædre og er almindeligt hos os. Vi anse det for at være rigtigt, fordi der, saavidt vi vide, aldrig er bleven rejst nogen Indsigelse imod det." Nutidens Kristne kunne i Virkeligheden ikke gjøre Fordring paa at have mere Myndighed fra Gud end Hedningene, fordi de, ligesom hine, ere uvidende om Guds Villie og Ønsker i denne Henseende. Alt dette viser klarligt Nødvendigheden af yderligere Meddelelser fra Gud om denne Gjenstand.

Striden mellem de Forenede Staters Regjering og de saakaldte Sidste-Dages Hellige, er imidlertid opstaaet som en

Følge af forskjellige Meninger i Henseende til, om Enkoneri eller Flerkoneri er ret. Førstnævnte har erklæret (og har uden Tvivl Medhold af den nyere Kristendom) at den mere udstrakte Form af Ægteskabet er fejlagtig. Den siger, at det er stridende mod Loven, saavel som Religionen og offentlig Moralitet, for et Folk at tro og udøve Flerkoneri. Som Følge deraf har den taget sig den Ulejlighed at udsende en Cirkulære til Europas ledende Magter, hvori den anmoder dem om at hæmme eller maaske forhindre (hvilket er muligt i nogle af Fastlandets Nationer) de Personers Udvandring, der have antaget den Lære, som bliver prædiket dem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Ældster.

At Flerkoneri nu er i Modstrid med de Forenede Staters Love, er ganske sand; men vi nedlægge Protest mod denne Lov, da de Forenede Staters Konstitution tilsikrer alle Mennesker indenfor deres Grænser, Ret til at tilbede Gud paa den Maade, de selv anse for rigtig. De have rost sig af deres frisindede Regjeringsform, hvorunder Folk af alle Nationer under Himmelen, hvide og farvede, kunde finde Beskyttelse og have Ret til at udøve deres Religion som de selv fandt for godt. Vi antage, at Ægteskabet er en religiøs Ordinance, og paa Grund heraf, fastholde vi, at de Forenede Stater har ingen konstitutionel Ret til at blande sig i vore Ægteskabs-Anliggender eller vor Lære, saalænge Ingen bliver forurettet, og hvad der er gjort, er gjort i Overensstemmelse med deres Tro og Følelser, som have udøvet det. Men den Gjenstand, som jeg iaften særlig ønsker at hendrage Eders Opmærksomhed paa, er om Flerkoneri er bibelsk eller ikke.

Jeg vil begynde med Begyndelsen for at jeg, om muligt, kan fremlægge Gjenstanden for Eder saa klart og fuldstændigt, som det lader sig gjøre. Jeg haaber, at vore Venner ville øve dem i Taalmodighed. Jeg haaber, at de ville staa mig bi, da mit eneste Formaal er at tale til Oplysning for dem, som ønske den. Jeg ønsker ikke, at Nogen mod sin Villie skal antage vor Lære, men mit Ønske er at indgive dem et sandt Begreb om vor Tro, for at de ikke, ved slet Omtale, skulle blive vildledte.

I første Mosebogs første Kapitel, 28de Vers, befaler Gud Adam og Eva at være frugtbare og opfylde Jorden. Dette er den første Hentydning, Gud har givet om dette. Omtrent det Samme gjentager han til Noah og hans Sønner, hvilket vil findes 1 Moseb. 9, 7. Han siger: „Og vorder frugtbare og mangfoldige, vrimler paa Jorden, og vorder mangfoldige derpaa," og gjentager i det 9. Kap. 1. Vers den samme Befaling som forud var bleven given Adam i omtrent de samme Ord. Men i det 7de Vers tillægger han, for at være mere tydelig, Ordet „mangfoldige" — „vorder mangfoldige derpaa" — saa at det ser ud som om den Almægtige i disse Aabenbaringer tilkjendegav sin Villie angaaende Menneskeslægtens Forplantelse paa Jorden, og saaledes indstiftede Ægteskabet som en guddommelig Ordinance.

Spørgsmaalet er dette: Er det ifølge Skriften Ret, at en Mand skulde ægte flere end en Hustru? Dersom vi nu ere i Besiddelse af Traditioner, maa vi forlade disse, dersom de findes at være i Modstrid med Guds Villie. Vi maa være fordomsfri, dersom vi ere komne her for at undersøge, hvad Bibelen virkelig lærer. Dersom der er Nogen her tilstede iaften, som paa Forhaand har besluttet at tilbagevise Underretningen om Ægteskab, mere end de ere i Besiddelse af forud, disse kan jeg ikke gavne, ligesom ejheller mine Anførsler fra Guds Ord vil tjene til at forøge deres Kund-

skab om Guds Villie. Jeg tror ikke, at dette er den rette Aand, med hvilken vi burde nærme os Undersøgelsen af Noget, som vedrører sand Religion. Dersom vi sige, at Gud har givet os denne Bog til Lærdom, til Optugtelse og til Rettelse, hvorfor skulde vi da tabe Modet naar vi begynde at undersøge dens Indhold, og paa engang forkaste de Lærdomme, som læres deri? Denne Bog er til aldeles ingen Nytte for Nogen, med Mindre han forstaar dens Indhold. Denne Bog, som vi Alle, haaber jeg, tilstaa at være Guds Ord — Guds Aabenbaringer til Mennesket — kan ikke gavne os, kan ikke hjælpe os til at forberede os i dette Liv for det Liv, som kommer, med Mindre vi gjøre os bekjendte med dens Indhold. Vi kunne ikke være Guds Børn, med mindre vi kjende hans Villie og Hensigter med os. At undlade at gjøre Noget, som ikke falder i vor Smag, og saaledes maaske tilsidesætte visse af Guds Fordringer, fordi disse ere fremmede eller usædvanlige for os, vil maaske føre os til Anger og Omvendelse, naar det er for sent. Kort sagt, dersom vi ikke have forberedt vort Hjærte paa at modtage de Instruktioner, som findes i denne Bog, om alle de Ting, om hvilke Gud har tilkjendegivet sin Villie fra Himmelen, maa den for os være som et dødt Bogstav og aldeles værdiløs, ja endog mere end værdiløs, fordi det er sandsynligt, at dette, dersom vi kun tildels forkaste Bibelen, vil bringe vort Hjærte i en Tilstand, der er modsat Gud, og saadanne Tanker kunne opstaa hos os, som ere stridende mod Guds udtalte Ord, samt stridende mod de Ordinancer, hvilke han, gjennem hans Tjenere, har forvaltet til Mennesket i Verdens forskjellige Tidsaldre.

I 1ste Mosebogs 16de Kap., finde vi en af de Gamles Handlinger opskrevne, en af Guds mest begunstigede Tjenere, som har levet, og uden Tvivl var velunderrettet om Guds Befalinger om denne Gjenstand. I det 17de Kap. 19de V. finde vi Følgende om Abraham, de Troendes Fader, Guds Ven, som ægtede to Hustruer, uden Tvivl i den Hensigt at ville bidrage til at mangfoldiggjøre og opfylde Jorden: „Og Gud sagde: Sara, din Hustru, skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isaak, og jeg vil oprette min Pagt til en evig Pagt med ham, for hans Afkom efter ham. Og om Ismael" — jeg berører ikke de nærmere Omstændigheder, som vare forbundne med dette dobbelte Ægteskab, men vil henvise til den Stadfæstelse, Gud gav det. Jeg forudsætter, at vore Venner ere bekjendte med Skrifterne og vide, at Abraham havde to Hustruer, levende paa en og samme Tid, og jeg vil nu, for at gaa hurtigt igjennem Skrifterne, henvise til nogle Skriftsteder, der særligt forsvare dette Punkt. — „Og om Ismael haver jeg hørt dig; se, jeg haver velsignet ham, og vil gjøre ham frugtbar, og gjøre ham saare meget mangfoldig, han skal avle tolv Fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort Folk." Her er de Løfter, som Gud gav Abraham angaaende hans lovede Søn med hans første Hustru, og ogsaa hvad Gud vilde gjøre for Ismael, den anden Hustrues Søn. Løfterne ere forbausende store. Men det Punkt, jeg for Øieblikket ønsker at behandle, er, at Gud syntes ikke at gjøre nogen Forskjel — naar undtages selve Velsignelsen — paa de to Sønner, endskjøndt de vare Sønner af to forskjellige Hustruer, med hvem Abraham levede paa samme Tid.

Jeg vil nu henlede Eders Opmærksomhed paa 1 Moseb. 31 Kap. 11 V. Jakob var ogsaa Polygamist: Han havde fire Hustruer. Efter at han havde ægtet disse fire Hustruer, viste en Guds Engel

sig for ham og sagde: „Jakob!“ Jakob svarede og sagde: „Se, her er jeg.“ I det 13de Vers siger da Gud: „Jeg er den Gud, som aabenbaredes Dig i Bethel, der, som du salvede et Kjendemærke, der, som du gjorde mig Løfte, gjør Dig nu rede, far ud af dette Land, og vandre igjen til din Slægts Land.“ Laban, som var Fader til to af Jakobs Hustruer, var meget vred, fordi denne havde besluttet at forlade hans Tjeneste; og da Jakob havde forladt ham uden først at underrette ham derom, forfulgte han ham. Men Herren viste sig for Laban, som var istand til at kunne skade Jakob, og befalede ham, hverken at tale Godt eller Ondt med ham. Dette ville I finde i det 29de Vers af samme Kapitel. Hvad jeg ønsker at vise herfra er, at Jakob, Mand til fire Hustruer, der alle levede paa en Tid, havde Samkvem med Gud, thi Gud talte til ham og befalede ham til en vis Tid at forlade det Land, hvor Laban boede, og gaa til sine Fædres Land. Jakob svarede ved at adlyde. Og Gud talte til Laban og advarede ham mod at tilføje Jakob noget Ondt og ejheller tale hverken Godt eller Ondt til ham. Istedet for at Gud, efter at Jakob havde ægtet fire Hustruer, var mishaget med ham og forlod ham, gav han ham Befaling om at forlade Landet og gaa til sine Fædres Land; og han bevarede ham for sin Slægtnings Harme, thi denne var meget vred, fordi Jakob havde forladt ham uden hans Tilladelse.

Jeg vil nu hendrage Eders Opmærksomhed til et Skriftsted, som findes i det 8de Kapitel i Dommernes Bog, der omhandler Gideon, en af Dommerne i Israel og en af de vældigste Krigs-Høvdinge, som har været mellem Guds Folk, og som var Redskab i Guds Hænder til at udfri dem fra deres Fjender. Han var en Mand, som „havde halvfjerdsindstyve Sønner, som vare udkomne af hans Land; thi han havde mange Hustruer“ (30te Vers). „Og Gideon, Joes Søn, døde i en god Alderdom, og han blev begravet udi sin Faders, Joes' den Abi-Esriters, Grav i Ophra“ (32te Vers). „Og det skete, der Gideon var død, da vendte Israels Børn sig tilbage og bedreve Hor efter de Boalim, og gjorde sig Baal-Berith til en Gud“ (33te Vers). Jeg anfører disse Skriftsteder for at vise Eder, at Gideon, en Guds Mand, var saa fortrolig med den Almægtige, at da han engang blev tvivlraadig om en vis Gjenstand, sagde han til ham: „Se, da lægger jeg et Uldskind i Gaarden; dersom der vorder Dug paa Uldskindet alene og tørt paa al Jorden, da vil jeg kjende, at du vil frelse Israel ved min Haand, saasom du haver sagt. Og det skete saa; og der han stod anden Dag aarle op, da udtrykte han Uldskindet og udkrystede Dug af Uldskindet, en Skaal fuld af Vand.“ Gud gav ham Tegnet som Svar paa hans Bøn. Men da Gideon endnu bestandig var uvis, sagde han: „Lad være tørt paa Uldskindet alene, og lad Dug være paa al Jorden“ (Dom. 6, 37—39). Og det blev saaledes. Gud svarede ham ved begge Lejligheder, hvilket saaledes viste, at den Almægtige, istedetfor at være misfornøjet med en Mand, som havde mange Hustruer og en stor Familie, valgte at blive hans Lærer, og besvarede hans Bønner og velsignede ham med overordentlig Visdom og stor Styrke i Krig, saa at han formaaede at udfri Israels Børn af deres Fjenders Haand. Ikke nok hermed, men han blev ogsaa et Middel til at føre dem paa Herrens Veje, thi efter Gideons Død overtraadte de Herrens Love og vendte deres Hjærter til Ugudelighed, saaledes som Israel undertiden gjorde.

Lad mig dernæst henlede Eders Op-

mærksomhed paa Samuels første Bogs første Kapitel. Heri finde vi en mærkværdig Fortælling om en Mand, som havde to Hustruer; den enes Navn var Hanna og den andens Pennina. Denne Mand, siges der i det tredie Vers, gik Aar efter Aar til Guds Hus for at tilbede. Den ene af hans Hustruer havde ingen Børn, hvorover hun var meget bedrøvet, thi paa den Tid (meget forskjelligt fra nu) var det en Forsmædelse for en Kvinde, en Israelits eller en Guds Tjeners Hustru, at være uden Børn. Hun bad derfor til Herren og gav det Løfte, at dersom Gud vilde give hende en Søn, vilde hun indvi ham til hans Tjeneste alle hans Livs Dage. Gud besvarede hendes Bøn, saa at hun fik en Søn, som hun kaldte Samuel, med hvis Historie mine Venner uden Tvivl ere fuldkommen bekjendte. Samuel var den Søn, som Gud i sin Naade gav Hanna, en af denne Mands to Hustruer, og ifølge sit Løfte, indviede hun ham til Herrens Tjeneste. Samuel var en stor Profet. Hans Fader var en retfærdig Mand og hans Moder en retfærdig Kvinde. Hun bad Gud om Afkom, og Samuels Fødsel var Følgen. Samuel virkede derefter som en af de berømteste af Israels gamle Profeter. Hans Arbejde er nedskrevet i Optegnelser, som ere nedarvede til os for vor Oplysning. (Fortsættes.)

Død i Gunnison, Sanpete Co. den 23. November 1879 af Brystsyge, Jens Jeppesen, født den 14. Juli 1817 i Drastrup pr. Randers.

Afdøde annammede Evangeliet 1879 og emigrerede 1862 med sin Familie, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Død i Hyde Park den 20. November 1879 af Lungefeber, Niels Hansens Hustru, Elisabeth Hansen, født den 20de April 1821 i Bloustrød paa Sjælland.

Afdøde blev indlemmet i Kirken i 1863 og emigrerede til Utah 1864; døde som en sand og trofast Sidste-Dages Hellig, og efterlader sig Mand og fire Børn til at begræde hendes Bortgang.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor . 113.
Evangeliet for de Levende og Døde 118.
Redaktionsbemærkninger:
Offentlig Irettesættelse . . . . . 121.
Ankomst og Beskikkelse. . . . . . 122.
Korrespondance . . . . 122.
De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab . . . . 123.
Dødsfald . . . . 128.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.